

S nohami hore

Autor: MKK

S nohami hore ~1~ Autor: MKK
www.problemovetehotenstvo.sk

~Predslov~

Milé čitateľky, dievčatá, ženy, dámy. Keďže ste siahli po mojej knihe, máme jeden spoločný cieľ a ja Vám z celého srdca prajem jeho splnenie.

Mám za sebou deväťročnú skúsenosť, o ktorú som sa rozhodla, s Vami podeliť. Úprimne, keď som začala písať túto knihu (november 2020), nemala som žiadne veľké očakávania, v podstate žiadne očakávania. Cítila som však intenzívny pocit, dať to zo seba von a podeliť sa svojimi skúsenosťami, radosťami, starosťami, frustráciou či nádejou.

Práve nádej je to najdôležitejšie a najcennejšie čo máme a nikdy nezabudnite, že to Vám nikdy a nikto nemôže vziať. Nech sú tie životné skúšky akokoľvek náročné, vždy je tu nádej, že to pre nás dopadne úspešne a šťastne.

Z celého srdca Vám prajem len to najlepšie a najkrajšie a moje úprimné želanie, aby ste nikdy nestratili svoju nádej.

S nohami hore ~2~ Autor: MKK

www.problemovetehotenstvo.sk

~Začínáme~

Je 9.11.2020, keď začínam písať túto knihu. Ako sa hovorí, najťažšie je začať a tak je to aj v mojom prípade. V tomto momente netuším, či tieto riadky bude čítať ešte niekto okrem mňa a môjho manžela, čo mi dáva určitú voľnosť pri písaní nasledujúcich viet.

Tak začneme o mne. Mám 41 rokov a som momentálne stále bezdetná. Hneď v úvode píšem túto informáciu, lebo v podstate to bol aj impulz k napísaniu tejto knihy. O pár týždňov ma čaká zrejme ďalší vklad (kryoembryotransfer – KET) a sama netuším, čo príde. Preto som sa rozhodla zosumarizovať moje doterajšie myšlienky na papier a dať im život, nech idú ďalej. Môj tohtoročný pracovný diár 2020 je prázdny, tak som sa ho rozhodla použiť na tento účel.

S manželom sme spolu 16 rokov a z toho deväť rokov riešime tému tehotenstva. Pre niekoho je táto téma tabu, pre iného nie. Bohužiaľ žijeme v dobe, v ktorej sú problémové a veľakrát neúspešné

S nohami hore ~3~ Autor: MKK

www.problemovetehotenstvo.sk

tehotenstvá súčasťou bežného života. Veľa párov prechádza týmito skúškami a keďže sami žijeme s týmto problémom už niekoľko rokov, rozhodla som sa podeliť s Vami o náš príbeh.

Som veriaca, katolíckeho vierovyznania a verím, že všetko v živote má nejaký význam, aj keď možno jeho zmysel niekedy vôbec nepochopíme (alebo aspoň čiastočne). Keď som mala 20 rokov zomrel mi ocino, sestra mala 18 rokov a bola pred stužkovou. Pýtala som sa Boha v myšlienkach, prečo sa to stalo práve nám, stratiť také mladé, dokonalého ocina. Moja vnútorná odpoveď na túto otázku nikdy neprišla. Keď zomrel ocino, zomrela akoby časť mňa. Na čo to bolo dobré a prečo sa to stalo, to dodnes neviem, avšak jedno viem, že to urobilo zo mňa silnejšieho človeka. Človeka, ktorý sa len tak nevzdá, analyzuje, premýšľa a potom sa rozhoduje.

Život plynul a venovala som sa kariére a štúdiu na vysokej škole, potom prišiel vážnejší vzťah, ktorý sme spečatili manželstvom. Tehotenstvo som ako mladá (vo veku 20 až 30 rokov) nejako neriešila. Nemala som, neviem to ani pomenovať, potrebu byť matkou. Bola som

viacnásobnou krstnou mamou a to ma naplňalo. Deti som milovala, ale ten pocit byť mamou som nemala.

Zmena prišla v roku 2012, keď sme sa s partnerom rozhodli mať dieťaťko, alebo lepšie povedané pokúsiť sa o dieťaťko. Úplne si pamätám ten pocit. Bolo to na Nový Rok 2012, keď to zrazu prišlo, ten pocit materstva, ktorý som dovtedy osobne nepoznala. Milé čitateľky, ak je to aj Váš prípad, vôbec sa neobviňujte a nehľadajte vinu v sebe. A už vôbec neriešte, čo si o Vás myslí okolie. S odstupom času si myslím, že veľa z nás má možno tento pocit, len o ňom nehovorí. Je to úplne normálne a podľa môjho názoru to nerobí z Vás „nenormálnu ženu“. Buď ten pocit materstva príde alebo nie. Niektoré z nás cítia potrebu byť matkou už od puberty, u niektorých to príde možno oveľa neskôr, u niekoho vôbec. Ja som mala 32 rokov.

Keď sme sa v januári 2012 začali pokúšať o tehotenstvo, ani v tom najhoršom sne by som si nebola pomyslela, že ma tá téma bude sprevádzať nasledujúcich deväť rokov. Otehotnela som v podstate hneď bez akýchkoľvek väčších komplikácií. Avšak o bábätko som v necelom treťom

S nohami hore ~5~ Autor: MKK

www.problemovetehotenstvo.sk

mesiaci tehotenstva prišla. Pán doktor, ktorý ma do nemocnice prijímal, mi povedal, že som prišla v hodine dvanásť (12:05) a mohlo to skončiť fatálne. Povedal mi, že plod nemal kvalitný genetický materiál a že telo vie, prečo plod vylúčilo. K týmto jeho slovám som sa za posledných deväť rokov vracala dosť často. “Dieťaťko nemalo kvalitný genetický materiál a bolo by z veľkej pravdepodobnosti bývalo postihnuté“, povedal lekár. Telo vie, čo robí. To bola moja útecha na ďalšie roky. V podstate išlo o naše prvé aj posledné prirodzené tehotenstvo, ktoré skončilo bohužiaľ potratom. Veľmi rada by som napísala, že po nejakom čase sa nám to podarilo opäť prirodzenou cestou, ale bohužiaľ opak je pravdou.

Od smrti ocina to bola ďalšia tragická udalosť, na ktorú som nebola vôbec pripravená. Zanechala na mne stopy, s ktorými som sa musela vysporiadať a naučiť s nimi žiť. A to som ani len netušila, že je to len začiatok našej dlhej a náročnej cesty, ktorá trvá až do dnešného dňa.

~Umelé oplodnenie~

~1. IVF~

Nejaký čas (vyše roka) sme v tomto smere mali pauzu, bála som sa otehotniť a prežiť opäť to sklamanie. Prešli sme cez rôzne „očistné“ kúry, vyskúšali sme liečiteľov, tradičnú čínsku medicínu. Povedala by som, že sme vyskúšali asi všetko možné ako prirodzene otehotniť (obsah toho by bol asi aj na ďalšiu knihu), ale bohužiaľ neúspešne.

Vždy som bola proti umelému oplodneniu. Sesternica s titulom PharmDr., ktorá mi bola ako druhou sestrou, ma zásobovala informáciami o liekoch, ktoré musí žena užívať, ak by išla cestou umelého oplodnenia (ďalej „IVF“). Ona osobne ako PharmDr. bola vyslovene proti týmto procesom. Bol rok 2013 (jeden rok po mojom potrate) a gynekológ mi odporučil, nech si nájde manžel urológa a dá si vyšetriť spermie, predtým ako sa pokúsime opäť. Urológova odpoveď po vyšetrení bola jednoznačná a viedla na kliniku asistovanej reprodukcie (ďalej „klinika“).

S nohami hore ~7~ Autor: MKK
www.problemovetehotenstvo.sk

Po tejto správe nasledovalo obdobie zmätku, či predsa len neskúsime skôr adopciu ako ísť cestou umelého oplodnenia. Nakoniec sme sa rozhodli predsa len pre kliniku.

V roku 2014 sme absolvovali vyšetrenia na klinike v Bratislave. Keď ma začali „riešiť“, koľkokrát som si povedala, že aké je to nefér, že čím všetkým si žena počas týchto vyšetrení musí prejsť a muž „len“ odovzdá vzorku spermií.

Insemináciu vzhľadom na môj vek vylúčili (mala som 34 rokov) a navrhli mi rovno IVF (in vitro fertilizácia). Ako prvé som musela absolvovať zákrok, ktorý zistil priechodnosť vajcovodov. Robili mi paralelne s tým aj drilling ovárií (napichávanie vaječníkov) a povedali mi, že po zákroku budem cítiť také isté bolesti ako po cisárskom reze. Po tomto zákroku mali nasledovať ďalšie kroky, stimulácia na IVF, ale ja som to vzdala hneď po tomto zákroku. Prišla na mňa panika a strach, môj vnútorný pocit mi hovoril „dost“. Možno k tomu prispeli aj dve celkové anestézie (2012 potrat a následná kyretáž, 2014 priechodnosť vajcovodov). Neviem, ale dodnes si pamätám tú paniku a

zúfalstvo, ktoré sa ma zmocnili.

Rozhodli sme sa to stopnúť a začali sme plánovať našu svadbu. V roku 2015 prišla ďalšia rana a tri mesiace pred našou svadbou, zomrela moja sesternica (PharmDr. vo veku 35 rokov). Bola ako moja druhá sestra a keďže som poznala jej názor na umelé oplodnenie, som to definitívne na určité obdobie (cca. 2 roky) stopla.

Mala som v rukách lekárskej správy a motiváciu skúšať opäť všetko možné pre prirodzenú cestu (zákrok potvrdil, že sú vajcovody priechodné). Po našej svadbe sme začali chodiť na akupunktúru, ale tehotenstvo prirodzenou cestou neprišlo. Čas ubiehal a prelom prišiel až v roku 2017, stretnutím s uznávaným odborníkom v oblasti gynekológie (jar 2017). Po preštudovaní lekárskeho správ mi odporučil merať si ešte aspoň pol roka bazálnu teplotu a skúšať prirodzený spôsob. Povedal, že ak sa to nepodarí do jesene, máme sa mu ozvať a budeme riešiť opäť kliniku. Tehotenstvo prirodzeným spôsobom bohužiaľ neprišlo a skončili sme opäť na klinike asistovanej reprodukcie (mimo Bratislavu). Mala som „už“ 38 rokov.

S nohami hore ~9~ Autor: MKK
www.problemovetehotenstvo.sk

Pani lekárka bola veľmi profesionálna a vysvetlila mi „citlivo“ reálny stav. Tou realitou bolo, že sa mi blíži vek 39 rokov, po ktorom už liečbu stimulácie a s tým spojené úkony neuhrádza zdravotná poisťovňa. Tak bolo na nás, či teda do toho IVF ideme alebo nie.

Nakoniec sme sa s manželom rozhodli, že to skúsime a urobíme pre to maximum. Aby sme si raz v staršom veku nevyčítali, že sme to neskúsili. Na konci roku 2017 mi urobili všetky potrebné vyšetrenia a bolo rozhodnuté, že decembrom idem do stimulácie. Aby som zvýšila šancu na úspech, rozhodla som sa po 20 rokoch v korporátnych spoločnostiach, dať výpoveď. V nádeji som odchádzala do pokojového režimu, aby som sa psychicky ako aj fyzicky pripravila na môj prvý IVF cyklus.

Stimulácia bola opatrná. Keď tak spätne pozriem, nebolo to nič drastické, až na to, že išlo opäť o celkovú anestéziu, v ktorej sa odoberajú vajíčka. To už bola moja tretia. Bohužiaľ január 2018 ukázal, že to bolo neúspešné. HCG bolo negatívne a dve získané a vložené embryá z cyklu

telo neprijalo. Našťastie (radšej používam „vďaka Bohu“) som nemala žiadne ďalšie komplikácie. Návrh lekárov bol, ísť do druhého IVF cyklu v časovom horizonte o polroka.

Keď som odchádzala zo zamestnania, alternatíva A) bola tehotenstvo a alternatíva B) podnikanie. Keďže som mala pred sebou pol ročné čakanie na druhý cyklus, rozhodla som sa rozbehnúť podnikanie, ktoré som mala v pláne už niekoľko rokov.

~Umelé oplodnenie~

~2. IVF~

Po neúspešnom prvom IVF cykle sa mi úspešne rozbehlo podnikanie. Chcela som vyplniť čas, kým nedôjde k druhému IVF cyklu. Ten bol naplánovaný na leto 2018 (v septembri 2018 som už mala 39 rokov).

Podnikanie sa rozbehlo oveľa viac, ako som predpokladala a do toho hektického obdobia sme plánovali druhý IVF cyklus. Pred začatím stimulácie sme sa išli trošku odreagovať na Sardíniu a potom to celé opäť začalo. „Nastimulovali“ ma statočne, pri prvom IVF telo reagovalo dobre, tak ma pri druhom IVF nešetrili. Úprimne sa priznám, že dodnes mám z tej stimulácie čiastočne traumu, injekcie nemali konca, brucho som mala celé modré. Pri poslednej injekcii pred odberom som sa už manželovi rozplakala v aute, že ja už nevládzem.

Prišiel deň odberu, opäť nasledovala celková anestézia, už moja štvrtá. Vajíčok bolo väčšie množstvo, z čoho vzniklo prvotne 13 embryí, v